

ΕΡΩΜΗΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσια κι' ένενήντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήνας.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρós έμέ.
Συνδρομη γράκθε χρόνο—ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τ ά ζ ένα όμως μέρη—δέ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου στελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
πρós δύο εικασάφραγκα, κι' έπος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώρη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Ένδεκα μινός φλεδάρη,
μασκάρδες και γαιδάροι.

Τετρακόσα λογαρίάζω, ένενήκοντα κι' όκτώ,
θρίαμβος του Δεληγιάνη και ταξίδι τραντακό.

**‘Οδοιορία του Δεληγιάνη,
όπου τόν νοσ του κανένας χάνει.**

Α'

Τόν άνδρα, Μούσα, ψάλλε μου, που 'στό σεργιάνη 'βγήκε
μετά πομπής μεγάλης,
κι' άπάνω 'στής Αποκρηας τόν διαβόλό του 'βρήκε
κι' 'δ Κώστας δ Τοπάλης,
κι' η Θεσσαλία σύμπασα κι' δλόκληρον τό Πήλιον
ώς νιόν τόν εξύμνησε της σωτηρίας ήλιον.

Όταν 'στόν Βώλον άραξε την νύκτα τό βαπόρι
εύθός με βάρκας έτρεξαν σί φέροντες τ ά πρώτα,
ήλαξαν και κάμποσοι του Βώλου βαρκαδόροι
κι' έλαψεν όλος δ γυαλός με σφάσφα και φάτα,
και Μπάριπα τόν ώνόμασε κανένας πατριώτης
κι' έρίλησε τό χέρι του σάν νάτανε Δεσπότης.

Όλόκληρος εξύμνησε τόν Θεσσαλών η πλάσι,
μά και τ ά φάρια 'ξύπνησαν 'στόν πάτο της θαλάσσης,
και μες 'στην νύκτ' άκούσθησαν γλυκιές Σειρήνων υμνοι
τριγύρω 'στό βαπόρι,
κι' δ Θεωδωράκης 'εγχαλε δρό λόγους άπ' την πρύμνη
και τρεις από τήν πλώρη.

Ουδέτερος κι' άμέτοχος δέν έμεινε κανείς
ικάνου του νυκτερινού και σωτηρίου ρήματος,
κι' δ παφλασμός της βροντερής του ρήτορας φωνής
με τόν βροντώντα παφλασμόν ήνώνετο του κίματος,
και σύμπαντ' άνεταράττε τόν πόντον τόν άτρυγέτον
κι' ήκούετο 'στόν 'Ολυμπον κι' άντήχει 'στόν Ταύγετον.

Σειρήνες εμαγεύθησαν με την φωνήν την μάγον,
που της νυκτός άφύπνισε την μαύρην σιωπήν,
λαμπρώς έφωταγώγησαν και την βορβοροράγον,
του κράτους συμβολίζουσαν την νίκην προκοπήν.

Κανένας 'στην καμπίνα του ήγινε δεκτός
κι' ήλέγανε πολλοί
πώς δ Νυμφίος έβθανε εν μίσω της νυκτός
κι' εις δράσιν μας καλεί,
κι' δ Βώλος εξένυκτιες κι' άγρυπνως ήγηγόρει
και σούρα φέρτ' άδάξασα σ' εκείνο τό βαπόρι.

Ποια τρώνη σοβαρά και φρικαλέα νίξ,
μυστηριώδης άληθώς σάν του Βαρβελουαίου!...
ένα βαπόρι ήγνε του Δημοσθένη Πινός
και βήμα πανσεβασίμου Συγκλητικού Ρωμαίου,
και σωτηρίου κήρυκος πλωτός κι' άτιμής ζήμων,
έχχυνον πύρινον άτρών περιερών θριάμβων.

B

Όταν δὲ μὲ ἔξωτέρῃ
ἢ κροκόπελος ἔφην,
ἦλθαν κ' ἀπὸ τῆ χωριᾶ
γὰ νὰ 'εὔν τὸν Διληγιάννη
μὲ μπουνοῦμα κ' αἰ μὲ βράκις
καὶ μὲ μάσκουλα καὶ τράκις.

Κάθε παραδολὴ σημαία,
κάθε λάβαρον ὑψώθη,
κ' ἡ μεγάλη προκουμαία
ἔξ ἀνθρώπων ἐπιπρώθη,
κ' ἔξερώνιζε καθεὶς
παλαθὸς ἐκ τῆς χαρᾶς :
ἐνὰ Σωτήρας ἀληθῆς
κ' ὄχι κἀλπιτικὸς παρᾶς. »

Βάρκις ἔρχονται καὶ πᾶνε,
παλαμάκια τοῦ κτυπάνε...
νάτος ! νάτος !.. τώρα βγαίνει...
πῶ ! πῶ ! πῶ ! καὶ τί θὰ γένη.

Πανδαμόμιον φωνῶν,
ἔμπροστὰ τοῦ τομπκις κάνουν,
καὶ 'στὸν τρίτον οὐρανὸν
τὰ βροντᾶδ' ἔζητ' φέλουν.

'Στὴν βουνὴ τῆς κορυφῆς
ἐνετρώθη ἡ μακρυπέτα,
ὃ δὲ Κώστας ὁ Τοπάλης
τὸν ἴδιον 'ἀλαμπρασίτα,
κ' ἔγασαν μικροὶ μεγάλοι
μὲ τὴν ντάμα τοῦ Τοπάλη.

Καὶ τὸν ἔρριναν μὲ ρόδα, μυρωδαῖς καὶ ζαχαράτα
καὶ σὲ μιὰ καὶ σ' ἄλλη στράτα,
δὲν ἀφῆκαν καὶ στραγγαλὶ σὲ ταβιά στραγαλατζή,
κ' ὅταν 'σίμωσε 'στὸ σπῆτι τῆς κυρίας Σαπουντζή,
τότε πλῆον καὶ τὰ ζῆτω τοῦ βακχευότος κοινοῦ
εἰς τὸ πέμπτον ἔγαν ὀφθαῖο παρμιάντο τοῦρανοῦ,
καὶ τὴν ἔκτη του σοῦτα ἔξέπειρασαν ἀκόμη
κ' ἔφθασαν εἰς τὴν ἰβδόμη,
κ' ἰσαυτὴ δὲν ἦτον ἄλλη τῆς ἰβδόμης ἀνωτέρᾳ
ἰσταθῆκαν ἐκεῖ πέρα.

Τότε τὸν προσεφώνησε μετὰ φωνῆς μεγάλης
ὃ Κώστας ὁ Τοπάλης,
ἐνθ' οὐ κάτω τοῦ σπητιοῦ ὑμένιο τὸ Κερδόνι
κ' ὃ κόσμος ἐπλημμύρει,
ὃ Θεοδωρῆς ὠμίλησε μὲν ὄρα 'στὸ μπαλκόνι
καὶ μὲ 'στὸ παραθύρι.

Καὶ τοὺς θερμοὺς ἀκροτάς 'στὰ πόδια των τοὺς ἔλωσε
κ' ὡς ποὺ νὰ 'πῆε λουκανῖο συμπεθαροῦς ἐτίλειωσε,
καὶ Πάρθιον ἐτόξισε 'στους ἀντιπαλοὺς βίλους,
κ' ἔλαθεν ἀπαράγραπτον ὑπόχρανον ὃ Βόλος
πῶς θὰ τελεῖσθαι καθεὶς τὸ ὅπου δὲν ἔχει τέλος,
ἦγον στρατῶς, ἀεικίσις, ἀκικισίση, στόλος.

'Ἐντόπως ἰδεοβαίωσε τὸν Θεοσκόλων τὰ πλῆθη
πῶς ἴδην του τὴν μέριμναν εἰς τούτους ἀρίστους,
καὶ παραλοῦσας κ' εὐτυχεῖς ἡμέρας ἐνθυμῆθη,
ὅπου μὲ δρῶ φιλλήλους τὴν ἦν των ἐλευθέρους.

Ἔβλεπε πῶς καὶ τὸν Γιάδωσινα συχνὰ τὸν ἐνθυμῆται,
πῶς μίγας γέρον ἴγεται ἀνὰ τὸν κόσμον διον,
πῶς 'στὴν Ἀγγλίαν πάντοτε μεγάλως ἐκτιμᾶται
καὶ πρέπει ἐκτιμήσεως νὰ τύχη καὶ 'στὸν Βῆλον,
ἴσως δὲ ταύτην τὴν στιγμήν κ' αὐτὸς μᾶς συλλογίζεται
καὶ τὰ καὶ τοῦ φερνίζεται.

Καὶ μὲ φωνὴν ἀνέρις τρομῶθι κ' ἀβροτάτην
καὶ τὸν θανόντα Βάδδιγκτον, περικληθὴ Γαλέτην,
ὅπου καθὼς τὸν Γιάδωσινα δὲν τὸν ἔρχεσθε ποτὶ,
μὰ λάθειαν εἰς τόνομα εἰ τηλεγραφηταί,
καὶ τὸν Γαλέτην τὸν κλεινὸν
μετίβαλαν εἰς Γαλανοῦν,
κ' ἦρώτα τίς ὃ Γαλανοῦς πρωτεύουσα καὶ Βῆλος,
κ' ὃ γαλανὸς αἰγιαλὸς ἐγγὺς γάλα διος.

Κατὰ βαρβάρων δὲ βαρὺς καθήθε κ' ἀργαλῖος
καθὼς σφουρὶ 'στὸν ἀκμονα,
καὶ 'στὸν Ἄφρον ποταμὸν ἰσάφρη θεραλίως
καὶ πρὸς τὸν Ἀλιόκμονα,
καὶ κοπανίζων Βόρειον κ' ἰδρώτα σταζῶν κ' αἶμα
'στὴν Πίνδον καὶ 'στὸν Ὀλυμπον ἐξακοντίζε βλίμμα,
καὶ μάχεται μ' ἑλέφαντας Μυθροδῶτων καὶ Πόρων,
μετατοπίζει τὰς γραμμὰς ἀσφυκτικῶν συνόρων,
καὶ μεταλλάζει ποταμῶν καὶ ρυακίων κοίτας
σὰν ἕνας ἥρας μυθικός, σὰν Διγενῆς Ἀκρίτας.

Οἱ δὲ παμπάλαιοι Θεοὶ τὸν κλασικῶν Ἑλλήνων
ἐτόρμαξαν μὲ τὴν ἠγῶ κλαγγῆς βαρβυρεμπίτους,
κ' ἔφηνσαν 'στὸ Πήλιον ἐντὸς χρυσοῦν ἀκτίων
καθὼς 'στους γάμους μὲ σφοδρῆς πολυφύρον Θετίδος,
κ' εἰς μίαν παρεκῆθσαν ὑψηλοτάτην ἀκρᾶν,
μὲ στόμα δ' ἰσχυροῦσαν παράποτα στωμίλων
τοῦ τροπικιοῦχοῦ Θεοδωρῆ τὴν πολίαν φαλακρᾶν,
ποῦ στήμα κατήνησε τῆς ἔριδος τὸ μῆλον.

Κ' ὃ λόγος ἐτελείωσε, τὸ νῆον τούτου δίλημμα,
καὶ δαύτερον ἐπίσημον ἀρχίει χειροφιλημα,
κ' ἄνδρες προσῆλθαν καὶ παιδιὰ καὶ γέροι καὶ κορίτσια
κ' ἐπρόσφεραν 'στὸν Θεοδωρῆ καὶ μὲ πατερῖτα.

Μικροὺς μεγάλους πῆχτο μὲ λόγια ζαχαρένια,
πρὸς δίους μὲ δαίχους, πρὸς δίους ἕνα χᾶδι,
ὃ δὲ Καραῖνης χᾶδιου τὰ κάτασπρά τοῦ γίνεκα
καὶ κερανοῦς ἐγᾶλευε μὲ τὸν Γιωργιάδη.
Κ' ὃ Κανταρτζῆς περίλυπος σὰν τὴν Ἀποκαθίλωσι
ἔβραζε καὶ παραβραζε σὰν μπόσσα νῆου μούστου,
κ' ὅσους χαλκοὺς ἐκένταξε νὰ κάνουν διαδύλωσι
μῖο ἀπὸ τὸ Γραφεῖο τοῦ τοῦς 'ὄμις' ἰδομοῦς του.

Ὁ δὲ Πιτωρῆς, Ραλλικός, ὅπου τὸν λῖν ἀντάμη,
ἀπ' τὸ πολὺ τὸ πάχος του δὲν ἔχασε ἕνα ὄραμα,
οὐδ' ὃ Σταμούλης 'ἀσσοσις, μεγάλως εὐπατρίδης,

κι' ὁ προσφιλέτης ὁ Νικόλαος ὁ καὶ Σακελλαριδῆς,
τὸ χαϊδέμενο τὸ παιδί καὶ γέννημα τοῦ Βώλου,
γι' αὐτὴν τὴν διαδύλωσι δὲν ἐσοκίσθη διόλου.

Κι' ὁ Μπασιδάνης ἀπάθης 'στού μπάριμπα-Θωδωράκη
τὸ νέο πανηγύρι,
ἐπαίξει σ' ἕναν καρφενὶ τὸ τακτικό του σκάκι
μὲ τὸν Χατζῆ-Ἀργύρη.

Κι' Ἀλέκος ὁ Ζαγοριανός, ὁ Κασσαβίτης ἦτοι,
ποῦ τῆς Ραλλο-πολιτικῆς τὸν τρώει τὸ μεράκι,
ἀπὸ τὸν Βώλο τῆσφιψε μὲ τὸν Ἀποσεριτῆ
προτοῦ τὴν ἀποθέωσι νὰ 'ᾄθ' τοῦ Θωδωράκη.

Γ'

Μὰ νὰ ! τραπίζε πλοῖσιον ὁ κύρ Τοπαλῆς κάνει
'στὸν μπάριμπα-Δεληγιάννη,
κι' ἀπὸ πολλοὺς ἀκούονται πρόποσις μουστικῆς
κι' ὡ λιγερόν καὶ κοπετόν κι' ὡς ποτὶ παλληκάρια,
καὶ νέσις παραγγέλλονται σαμπάνις Γαλλικῆς
γὰ νὰ βασταῶσουν ὁ λαίμαϊ 'στὴν τόση λογοβάρροια.

Κι' ἐν μίῳ τῆς ἐξάψεως καὶ τῆς χαρᾶς αὐτῆς
ἦλθε μὲ γούνα κι' ἀντοσιὰ τοῦ Βώλου ὁ Μουρτῆς,
κι' ὁ Θόδωρος τὴν πόξ· του μὴδὲ στιγμὴν δὲν ἔχασε
κι' ἔκῆπτε προσωρινῶς τὴν γούνα τοῦ Μουρτῆ,
γίστε' εἶπε πῶς 'στὴ φοῦρμα του τὴν ἰδικὴν τοῦ 'ξίχασε,
καὶ 'στὰς Φερράς τὸν ἔφεραν μίσα 'στὴ γούν' αὐτῆ.

'Στὸ Βελιστιόν τοῦμπα, ταμπούρα καὶ τρουμπίταις,
καὶ χιόνι ἐπισπάλιζε τῆς ἀσπραῖς του μπαρμπίταις,
ὁ Ζάχος δ' εὐραβίστατα μὲ λόγια τοῦπε λίγα
πῶς τὰ μεγάλα σχέδια συνίχισε τὸν Ρήγα.
Καὶ μίς 'στ' αὐτὰ τοῦ Θωδωρῆ περιπαθῆς αὐλὸς
ρυθμοὺς καὶ τόνους μουσικοὺς ἐλευθερίας ἔχουσε,
κι' ἕνας πολίτης τῶν Φερρών κι' ὀλίγον τι τραυλὸς
ὡς ἐψίλον ἐπρόφερε τὸ γῶτά του συνέχισε.

Κι' ὁ χιονισμένος λυτρωτῆς ἐξ ἀπορρώγων βράχων
τοιαῦτα προσεφώνησε σημαντικὰ 'στὸν Ζάχον :

«Ὁ παιδιὰ μου, ὄραναί μου,
σκορπισμένα 'δὼ κι' ἐκεῖ,
ποῦ τὰ τόσα βράσανά μου
πικροκλαίτε νηστικοί.

Μὴ θρηνητὲ γοεῶς
τὴν τοσαύτην βουλιμίαν,
κι' ἦλθε πλῆιον ὁ καιρός,
ποῦ δὰ 'ᾄθη τὸν Ταμίαν.

'Ὁ τοῦ Ρήγα συμπλιταί,
τόσα φεθ' ἄς παύσουν κι' οἶμος...
πρὸς φαγὶ καὶ πότον ἔτε
κι' αἰωνία του ἡ μνήμη.»

Εἶπεν αὐτὰ, κι' ὅπως του μὲ δάφνινον στεφάνι
τὸ τοῦ Φερραίου φάντασμα κατάλευκον ἐφάνη,
κι' εἰς καθὲ λόγου φλογεροῦ τὸ σβαρὸν προσμίον

τὸν ἱσπεφάνινον σικρῶν κι' ἔχαιρετο κι' ἱσρηίγα,
κι' ὁ Φασουλῆς ἰοίμωσε πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον
κι' ἐκύτταξε πῶς ἔλιπε τὸ μάξιμον τὸν Ρήγα,
κι' ὑπόπτεσε πῶς ἔγινε κανίνα λαθρεμπόριον
κι' ἐρώτησε τὸν Κοραῆ καὶ τὸν σπῆτον Γρηγόριον,
καὶ μὲ φωνὴν ἀπήντησαν τ' ἀγάλματα βροντῶν :
«τὸν Ρήγα τὸν νεώτερον ἐπῆρε καταπόδι.»

Δ'

'Ἐκ τῶν Φερρών 'στὰ Φάρασα αὐν γέρο Κρόνος εὐθάνει
κι' ὁ Στεριάθης σύντομον προσελιὸν τοῦ κάνει,
μὰ καὶ πρὸς τοῦτον ἀπαντᾷ μὲ σθίνος πατριώτου
κι' ἐκεῖ τραπίζε στρώνεται λαμπρότερον τοῦ πρώτου.
Κι' ἐκ τῶν Φαρασίων τέσσαρας σταδοὺς ἐξελαίνει
καὶ 'στὴν Καρδίτσαν ἐρχεται μὲ λόγια μεγαλῆτερα,
κι' ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν πολλοὶ Μουρτῆδες χαῖνοι
καὶ τοῦδωσαν τῆς γούνας των νὰ σκεπασθῆ καλλίτερα.

Κι' ὁ Θωδωρῆς ἀντήμιψε ρητορικῶς κι' ἐκείνους
κι' ὁ Ρήγας ἀπ' ὅπως του παρκαλοῖθε σύνουσε,
κι' Ἀζῆς τὸν προσεφώνησε κι' ὁ δικηγόρος Κλάρας
μὲ σχήματα ρητορικῆς καὶ γδοῦπος κι' ἀστραπάς,
κι' ὁ Θωδωρῆς πρὸς αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπάρας
ἐφώναξε καὶ πρὸς αὐτὸν : «τὴν κλάρα ποῦ τὴν πας ;»

Κι' ἀντιληθθεῖς τῆς πόλεως τὰς προφανεῖς ἀνάγκας
δὲν ἔξερο πόσους ἀπ' ἐκεῖ ἔλαῖνε παρκαλόγγας,
κι' ἐνφ' τριμῆς ἤκουετο φρικτὸς καὶ καταχθόνιος
προγονικὸν κοκκάλιον,
ὡς νέος τις εἰσήλασεν Ἀνίβας Καρρηθόνος

'στὴν πόλιν τῶν Τρικαλῶν,
κι' ἀπ' ἄλα τὰ παράβουρα κι' ἀπ' ἄλα τὰ μακαλόνια
καλῶς τὸν τοῦ φωνάζανε, καλῶς τὸν σὰν τὸ χιόνι.»

Κι' ἐκεῖ καμπόσ' Ἡμέτεροι τὸν τράταραν λουκοῦμια
καὶ τοῦδωσαν κι' ἐφόρεσε κατόχρυσα πασοῦμια,
κι' ἐκεῖ τὰ ζῆτω γκρέμισαν τοὺς θλόους τοῦρανοῦ
κι' ὁ Χατζηγιάγκης τοῦστρωσε μεντέρια καὶ σαφάδες,
ἰδέαι δὲ καὶ σχέδια 'στού Θωδωρῆ τὸν νοῦ
ἱστροβιλιζόντο τριλλὰ σὰν χιονονιφάδες.

'Ὅποιος δόξης τρόπαια καὶ ποῖα συγνησίεις !...
προσῆλθαν ἐλ' οἱ προϋφοντες καὶ μερικαῖς μαγάραις,
κι' ἔλει τὸν ἐξεθίωσαν ἀπὸ τὰς προσφωνήσεως
κι' ὁ Χατζηγιάγκης τοῦκανε γιὰ τὸν λαμὸ γαργάρας.

'Ὅποιος, γέρο τοῦ Μωρτῆ, ἐμπρός σου ἰθεωράς
τῆς Μιχαλῆος χρεώστας...
ἐκεῖ οἱ προσεφώνησε κι' ἕνας μπαρμπιπα-Γρηγόρης
ὡς εἶδος ρήτωρ Κώστας.

Κι' εἶπε μὲ κόρδομα θεαοῦ :
«μπάρμπας κι' ἐγὼ, μπάριμπα καὶ σὺ.
'Ὁ ἀνδρῆς τῶν ἀνδρείων
καὶ θηριεῖ τῶν θηρίων,
τῶν γερο-Δεληγιάννηδων
ὁ γερο-Δεληγιάννης,

καὶ τῶν ἀρχισπαίνων
ὁ γράν ἀρχισπαίνων».

Κι' ὁ Θεωρῆς ἀπήντησε καὶ 'στὸν μακρμπζ-Γρηγόρη
κι' ὅπου μακρμπάδες εὐρίσκε λίγες ἰδημῶρει,
κι' ἀπὸ τῶν λόγους τοὺς πολλοὺς τὸν ἐπίσκε πονόλαμος,
κι' ὅτι μὲν εὐωχόμενος
κι' ὅτι λαμπραχόμενος
ἐρ' ἀρματος ἰσέρετο σὰν παλαῖος Τληπόλεμος.

Ἦ Μύσχα βεργολιγερή,
ὅπου μὲ σίνα τραχυοῦ
τὰ τρέπαια τοῦ Θεωρῆ,
σταμάτα ἴλιγο νὰ τὸν δῶ.

Ἀκόμη δὲν ἐκύρτωσαν τὴν ράχη τοῦ τὰ χρόνια,
ἀλλ' ἔμωσ μίς 'στὰ Τρικκαλα τὸν ἐκλεισαν τὰ χρόνια
κι' ἀδύνατον ἐστάθηκε νὰ ὄη τὴν Καλαμπάχα,
τοῦ Τάκη τὸν γνωστὸν Τεκί, τοὺς τόπους τοῦ Τσανάχα,
κάθε σμῆνὸν κρησούρετον καὶ δοξασμένον χώρον,
καὶ ν' ἀναβῆ μετώρος ἐπὶ τῶν Μετώρων.

Σερμπίτια δὲ γλυκίτατα περιχαρῆς ἰρρόφα
καὶ κέποτ' ἰφαντάζετο πῶς μίσα σὶ μιά κόφφα
ἐπάνω 'στὰ Μετώρα γοργόπτερος ἐπίτα
κι' ἀπὸ ἕψηλὰ δημηγορῶν τοὺς φίλους ἔχαίριτα.

Κι' ἦτο Τιτάνος μάρτυρος τοῦ Θεωδωράκ' ἡ θία,
τοῦ Καλοτύπη δ' ἔκανε τὸν διον Προμηθία,
κι' ἀνήγγετο κι' ἀνήγγετο κι' ἀπάνω τοῦ καὶ κάτω
θυίλλης δαίμων ἀγριος ἰβόγγα κι' ἰμμάπο.

Κι' ἰμνήθησεν τῶν φιλιτάτων τοῦ καὶ πάντων καὶ πασῶν
κι' ἐνόμιζε μετώρος γιὰ πάντα πῶς θὰ μείνη,
ὅταν χιονοστρόβιλος ἐπάνω τοῦ πεισῶν
τὸν ἀναποδογύρισε μαζὶ μὲ τὸ κορφίν.

Κι' ἐκ τῶν Τρικκαίων ἔφυγε κι' ὠρθοῦτο κι' ἐγαυρία
μὲ στήθη ρομαλιὰ,
κι' ἔτρεχ' ἰμπρός καὶ πίσω τοῦ πολλῆ καββακάρια
καθώς 'στὸν Βασιλεία.

Ε

Εἰς τὴν Καρδίτσαν ἔγρηγορος καὶ πάλιν ἐπιστρέφει,
ἀλλ' ἀντιπάλων ἀνοστιαῖς τοῦ ἄλασαν τὸ κίφρι,
καὶ πρὸς στιγμὴν ἰσίκιας τὸ μῆτωπον τοῦ λύπη
σὰν εἶδε τὰ διάφορα περιπέτη τοῦ Περίτη.

Ἄλλ' ἔμωσ δὲν ἐκράτησε τὸ στόμα τοῦ κλειστὸ
καὶ λαύρων λόγων ὑπέτο κατέπεισε ραχδαῖος,
κι' ἦλθε καὶ τὸν ἐβίλησε μὲ φίλημα σκαστὸ
κι' ὁ Σκούφος ὁ δημοφιλεῖς, ἀνακριτῆς σπουδαῖος.

Ἀνταπεκρίθη δὲ κι' αὐτὸς 'στὸν φύλακα τοῦ νόμου
μὲ φίλημα γενναῖον,
μόνο ποῦ δὲν φίληθηκε καὶ μὲ τὸν Οἰκονόμου,
Εἰσαγγελία νέον.

Ντακάπο τράκες ἔρριξαν καὶ μάσκουλ' ἀμολάρσαν,
ντακάπο ζεσθιρωμάκα, ντακάπο σερενάδες,
κι' ὁ Θεωδωράκης εὐέλπης ἐπίταξε 'στὴν Λάριसान
κι' Ἀτσιγγανοὶ κατέβηκαν μὲ ντίερα καὶ ζουράδες.

Κι' ἐκαὶ τὸν κατεφόρτωσαν μὲ νικητὸ στεφάνους
κι' ἰδημῶρθηκε μικρὸν καὶ πρὸς τοὺς Ἀτσιγγάνους,
καὶ τὸν ἔχειροκράτησε τὸ τσούρνο τὸ ζητιάνικο
κι' ἕνα χροῖ πρὸς χάριν τοῦ ἄρσιφαν Ἀτσιγγάνικο.

Δὲν κοῦρασε τὴν γλώσσαν τοῦ μακρὸς ἀγῶν καὶ ὄρμος
κι' ἔλεγε κι' ἔξανάλγε χωρὶς νερὸ νὰ πίνη,
κι' ὁ ρήτωρ Πιπινόπουλος τὸν προσωαεὶ συντόμως
κι' ὁ Θεωρῆς 'καμάρωνε μ'προστά τοῦ σὰν πιπίν.

Καὶ μωραδάτα τοῦδωσαν σαποῦνη κι' ἀκριθὰ
κι' ἕνα κουτὶ τοῦ πρόσφραζεν μὲ σαποῦνι γαλθὰ,
κι' ἐκίνοιε δι' ἀνάμνησιν 'στὸν σάκκο τοῦ τὸ φύλαξε
καὶ μὲ πολλοὺς τὸν ἀσασμὸν τὸν ἐν Χριστῷ ἀντήλαξε.
Καὶ κλασαχυγιόμηνος ὁ πρόην Κιγιανάτος
εἶπε πῶς τὸ ταξεῖδι τοῦ δὲν πῆγε τοῦ κακού,
κι' ἀρτιμυλῆς ἰγύρισε καὶ Μπαράμπας κοτσονάτος
'στὴν νύμφην τὴν περικαλλῆ τοῦ Παγασητικού.

ΣΤ

Κι' ἰθὺμωσαν τὰ φοβιὰ τῶν ἀντιπάλων κόμματα
κι' ἔλεγον γιὰ τὸν Μπαράμπας μὲς τὰπλωτὰ των στόματα :
ε' Ἄρ' ὅσα γράφονται γι' αὐτὸν νὰ βγάξετε σαθούρα
κι' ὁ Θεωδωράκης σήμερα παντοῦ τὰ βρῆκε σκούρα.

»Εἰς ὅπου μέρος ἔπῃαινε σκοτάδι κι' ἔρημια
καὶ πουθενὰ δὲν τοῦγινε προσώφνης καμμία,
κι' ὅλοι τὸν ὑπεδέχθησαν τὸν φύλακον Παλαίμονα
μ' ἀγάπῃ καὶ σαποῦλιμονα.

Ἔμεινε ζῖνος κι' ἄστογος κι' ἐκ φίλων ὄρφανός,
μηδὲ τὸν φιλοζῖνος τὸ σπῆτι κανενός,
καὶ διωχθεὶς ὡς ἔκρηρος ὑπὸ τῶν Ἀστυνόμων
μόνος διενεκτίρεισε καταμασῆς τῶν ὀρφῶν,
κι' ὑποδοχὰς φαντάζεται κι' ἀεροκοπανῆ
κι' οὐτ' ἕνα ὑποθήρηον δὲν ἔχει πουθενὰ.

»Ἐμείσε ἀν ταξειδύωμοι ὁ κόσμος θὰ τὸ κῆψη,
τότε νὰ ὄητι φώσφορα καὶ μάσκουλα καὶ φέστια,
»Ὀλμπος καὶ Ταῦγτος αὐτοστριχηθ' ἀνάψη
καὶ δεξιά κι' ἀριστερά θὰ τρέχουν πυροσβισταῖς.
Ἄσπ' ἡ δουεῖα σου, Θεωρε... σκυρτὸς ἰμπρός μας σίγα,
κι' ἔμεισε θὰ συνεχίσωμεν τὰ σχέδια τοῦ Ρήγα.»

Κι' ὁ Φασουλῆς μὲ 'στὸ σαχλὸ καὶ κρῖο κερναβάλι
ἀκούσας πῶσα ταμπερῶνον ἀντιζήλιο μεγάλιο,
καὶ μελετήσας ἰμβροθῖος τοῦ Μπαράμπας τῆς παράταις
'στὰ γέλοια ἔκρηροῖστικε μ' αὐταῖς τῆς μασκαραταῖς.

Σπύρος Σακελλαρόπουλος, Κωσθηνική κλεινὸ
καὶ ὁδὸ Πατισσῶν Λατινοῦ ἑθνικῆ,
τὸν Κ' ἐτὸν '0 ρά σ' ἐν τῷ Μύλλερ Ἑλληνιστῆ
καὶ μὲ προσθήκας ἰμβροθῖος πολλὰ μὲς δευρῶναι,
πολυτῶν ἐβῆτον ἰσῶς φορητῆς κι' ἐκίνοιε,
ποῦ θέλων σῶναι καὶ καλὰ νὰ κῆνον τοὺς Λατινοῦς.